

שור

השיר הפילוסופיה הנהר הדשא ההכרה הצלולה
 עשיר הפילנתרופיה הכביש הרשת ההמלצה הברורה
 השוק ההדרף החציר האיש הנבלה הפתרון המהיר
 הדרף הגלגל הרגל הידית הספין
 האור התהום השועל האח המסור
 התלוש הלחצן הפקדה
 הספירה לאחור

עשור
 תשע
 עוד מעט
 בוא
 נרוץ
 חמש
 מאיפה
 לאן
 לאן

איך את מגיבה

כשאני רואה איך את מגיבה
 איך את מגיבה
 נעצר בי
 נעצר
 מה שהיה בי נאצל עד לפני רגע
 רגע קט.
 תוך שאני נשמת
 מיד שזה עתה הושטה
 ומתכנס בחזרה
 ומתכנס

טוב, באיזה סוג דבור את חפצה עכשו
 באיזה סוג עכשו
 ואם אינני מדיק
 זה מתיק אצלך
 בלי שהתכוננת
 אבל כבר קמת.
 משחק מלים כזה
 מפר לשנינו
 לי ולך
 לי ולך
 כמו בשיר

מי ילך

אם לא אתה, אם לא אתה, אין מי שילך
 היה מי שילך, הלא,
 אתה, אם לא אתה,
 אני, מסביב כלם הולכים, הולכים,
 ומסביב להם, הולכים,
 אתה, אני, הרבה אתה, אני, אני, אני,
 זה מתפשט, מעגלים, זה חור, מעגלים,
 אתה לכד, אתה לכד, אני, אני, אני,
 לשם, זה נעלם, לשם,

שקיעה בשינה של אחד מהם. את המחלה של קצין המשטרה (צוקי) קשה מאוד להסביר, יחד עם זאת יש לה שם מדעי "נקרולפסיה", מה שלא מפריע לשורש לחשוד בו שהוא מפגר. מתן שם למחלה, כלומר - מעשה סימון המחלה, נותר בסופו של דבר אקט מגוחך היוצר גם הוא מילה ריקה, שכן על אף הגדרתה המדעית של המחלה (ומחלת הנקרולפסיה אכן ידועה) אין הקצין נמנע מלהשתתף בפעילות משטרתית הכוללת מארבים ונהיגה מבצעית.

בתוך המערכת המטורפת הזו נדמה ששורש, טיפוס רציונלי בעיקרו, אשר רק רצה לראות מעט מחידושי סרטי הזימה היפאניים, יוצא בסופו של דבר משליטה. הוא לוקח את אחד השוטרים ברכבו (מכיוון שרכב המשטרה נעלם), לאחר מכן משליך אותו מהרכב, נוסע ברמזור אדום, עושה פניית פרסה פראית ומעלה שוב את השוטר על הרכב. היציאה משליטה מהווה נקודת תפנית בסיפור אשר מובילה אל סוף טרגי ממשי - מותו של הילד.

הטרגדיה, במלוא כובד משקלה, כמעט חומקת מעמנו. מותו של הילד נראה כעוד אחד מן המהלכים ההזויים של הסיפור. להרגשה זו תורמת הקביעה כי הילד "היה נהג מעולה", הוא היה "מסתובב, עושה חניות", כדברי אחת השכנות (שם, עמ' 211). לאור זאת סיבת מותו של הילד חומקת אף היא מסימון, שכן בסוף הסיפור לא ברור מדוע התנגש בקיר. עולה ההשערה שאולי עשה זאת בכוונה, שהרי "הוא ידע לנהוג, זה לא היה צריך לקרות לו". הילד מוצא מהקשרו המקובל ובעצם, אולי בעולם שיצא כולו מהקשרו, אך הגיוני הדבר שילד בן אחת-עשרה או שתים-עשרה יראה סרטים פורנוגרפיים ולאחר מכן ישלח יד בנפשו.

"בכל משחק יש מישהו שמפסיד. הפעם הילד שילם." אמירתו זו של שורש, החותמת את הסיפור, נראית תלושה ואבסורדית כמו כל מה שקדם לה. אלא שאולי דווקא מילותיו הקלילות לכאורה של שורש עושות סדר בדברים וגורמות לנו להבין כי בשעה שהמסמנים כולם מתעתעים בנו כבמשחק, המוות - ורק הוא - מסומן כהלכה.

הפעם, כאמור, הילד שילם.

